

Leteča puščica

Indijanska povest. — Po Fritzu Steubenu — Rr.

Med tem ni držal Tekumze rok križem; prav v teh dneh si je pridobil ime, ki je pozneje razširjalo grozo in strah širom pokrajine ob meji.

Ko se je tisto noč vrnil na ono stran reke k tovarišem, je pokazal krvavi skalp in rekel samo: »Sepavi belec ne bo več moril deklet!«

Štiri poslance, ki jih je bil pustil poglavar na drugem obrežju Ohia, je poslal z navodili ob reki navzgor. Nato so šli ostali štirje nekoliko v stran od

Kornstalk, poglavar Savanojcev, je bil tako dobro zabrisal sledove za seboj, da jih drugi dan niti Jean Martin ni mogel najti. Tudi glavar je šel po »Kameniti vodi« navzgor in ti »divjaki,« kakor so jih belci nazivali, so tako dobro vodili svoje konje po strugi, da nisi opazil na obrežju nikakega odtiska konjskega kopita. Poleg tega je moral še vsak Indijanec dvakrat jezdit po strugi, a enkrat iti peš. Najprvo so vodili ukradene konje po strugi navzgor,

obrežja in se tam utaborili, a se vedno tako blizu vode, da bi jih bili belci zlahka opazili.

Tako neprevidno so ravnali le zaradi tega, da bi belci mislili, kako utrjeni so bili in da še sledov niso mogli za seboj zabrisati. In res so bele može speljali na led: kmetje in lovci so našli drugo jutro taborišče in misleč, da so bili ti štirje rdečkožci namenjeni v vas, so jih še dalje zasledovali, dokler ni mali Francoz izprevidel nevarnega položaja in ukazal povratka v prvo taborišče. Tekumze je šel med tem s Kiškalvom in še obema drugima po »Kameniti vodi« navzgor. Ta voda je bila majhen potok, pet do šest čevljev širok, ki se je izlival v Ohio.

potem so se vrnili po svoje. In prav to je bil vzrok, zakaj ni Kornstalk prejšnji dan čakal na Tekumzeja in druge tri Plavolaščeve zasledovalce ter jih kratkomalo prepustil usodi. Ko se mu ni posrečilo ujeti Fridriha Wagnerja, je bil takoj odjezdil proti Ohiju, ker je popolnoma pravilno sklepal, da Plavolasec najbrže ni sam. Ni vedel, koliko belih mož ga bo zasledovalo, a dobro je spoznal, da se večji množici dobrih strelcev na odprtem prostoru ne bi mogel upirati.

Tekumzejeva naloga je bila še mnogo težja: izginiti je moral kakor Kornstalk, obenem pa najti njegovo sled.

Četvorica Savanojcev je zelo počasi napredovala po ledeno mrzli vodi, dr-

žeč konje za povodce. Previdno so pazili na sledove v dnu potoka, kar zaradi utrujenosti, noči, mrzle vode in nemirnih konj, ki so se zdaj pa zdaj hoteli strgati, ni bilo lahka naloga.

Ker belci niso našli nikakih sledi, so tisti dan mislili, da je poglavar odplaval z vso četo po Ohio navzdol, in se zato rajši odločili, da bodo zasledovali one štiri zamudnike, med katerimi so tudi dobro vedeli, da je morilec njihovega prijatelja Michauda.

Poleg tega se jim je zdelo tudi čudno, da bi Indijanci odjezdili po vodi naprej; zato ni nihče natančno preiskal potoka.

Le počasi je potekala noč in četvrtica rdečekožcev je bila že trudna, a Tekumze je stopil iz potoka šele na istem mestu, kjer ga je bil tudi Kornstalk zapustil. Bil je že velik dan, ko so stopili na obrežje.

»Bratje se lahko odpočijejo, Tekumzeju se mudi h glavarju!« Ne da bi še nadalje govoril, je skočil na svojega mustanga, prijel drugega za povodec in jim v diru izginil izpred oči.

Pozno popoldne je dosegel tropo in poglavarju sporočil o dogodkih. Le-ta mu je dal dva spočita konja in ga poslal k vasema na gornjem koncu »Kamenite doline«; za znak povelja mu je dal svoj okrvavljeni bat. Ko se je spustila druga noč na zemljo, je dosegel prvo vas in nedolgo za tem je odšel poslanec z ukazom v drugo selišče. Naslednji dan je dobil bat nazaj in z njim tudi zagotovilo, da bo šestdeset vojakov iz vasi pod jelko slušalo Kornstalka. Čeprav je imel dva hitra konja, je prišel šele pozno zvečer na zbor.

Pod velikim drevesom, dve uri daleč

od Ohia, je peti dan po smrti Obešalca Indijancev stopil z osemdesetimi vojniki pred svojega glavarja Kornstalka. Kravati bat je bil opravil svojo nalogo: dvesto Šavanojcev je poslušalo glavarjeve ukaze.

Kornstalk je sedel pod drevesom, obdan z nižjimi glavarji in ko mu je Tekumze pripeljal osemdeset podanikov, je resno dejal:

»Leteča puščica je velik vojak!«

Tekumze se je vzravnal in ponosno vzdignil glavo: najvišja glavar njegovega plemena je bil dal ime tako brezpomembnemu vojaku. Drugi borci so se z zanimanjem ozirali na novoimenovanega tovariša. Le redko se je pripetilo, da je kak glavar sam podelil ime, Kornstalk pa še posebno ni imel te navade. S tem, da je rdeči glavar podelil podložniku ime, je dokazal, kako veliko uslugo mu je bil ta naredil. Od njegove brzine je bila odvisna izvršitev načrta, ki ga je Kornstalk pripravljal.

(Nadaljevanje prvo nedeljo po Veliki noči 12. aprila.)

Marija H.:

Veverica in mišje dete

»Rad bi vedel, kaj že zopet vlačiš domov?« se je jezil Jaka Veveričnik na svojo ženko Mico Veverico. Zapazil je bil namreč, kako se je trudila, da bi spravila majhen živ, toda okoren ovoječek v svoje gnezdo.

»Dete mora biti,« je pomislil Jaka »in še tuje povrhu!« Toliko se je že spoznal pri otrocih, čeprav se ni dosti menil zanje. Njegova prva skrb je bila pač jedača, pa dobra in obilna je morala biti.

»Kaj vendar hoče s tem nebogljencem, ta moja Mica? Ali že nima svojih dovolj? Pa kod ga je neki pobrala?« Jaka je mislil kar na glas, da ga je ženka čula in se jela opravičevati:

»Preljubi možiček, predobri moj Ja-

kec, nikar ne bodi tako grd! Ob poti sem našla to mišje dete, napol sestradano. Veš, da ne morem pustiti sirotice, da bi poginilo od glada in mraza? Hočem jo vzgojiti z našimi malčki. Če je pet gobčkov sitih, bo še za šestega kaj ostalo. Pa saj to tebi ni mar! Sama se moram mučiti, da jih nasitim. Nič ne skrbiš za svojo deco; narobe, izpred nosu nam vse pobereš, samo da je tvoj želodec poln.»

»Kaj hočeš,« je v zadregi besedičil Jaka, »če pa nikoli dovolj ne dobim. — Sicer pa, če jaz ne bom prikrajšan, lahko vzgajaš tujih otrok kolikor jih hočeš.« Ogledal si je mišje dete bliže in malomarno s studom vzdiknil: »Uh! To ti je grd, ta črv! Le glej! Ta goli rep!« Pri tem si je ponosno pogladil svoj košati repek.

»Seveda,« je žalostno priznala Mica Veverica, »rep je res grd, a upam, da bo kmalu pričela poganjati dlačica in da postane prav tako lepo košat, kakor so naši. Miši niso ostudne, še malo podobne so nam, le zdavnaj ne tako srčkane, kot smo me. Imajo tako nežne tačice, ljubko glavico z rumenimi očki; tudi siva žametna oblečka je lična, čeprav se ne more primerjati z našimi kožuščki. Le repek! A zanj se bom potrudila, kolikor se bo pač dalo!«

Mica Veverica je izpolnila svojo obljubo. Vzgajala je mišje dete z isto ljubeznijo kakor svoje. Le repek ji je delal preglavice. Vsak dan ga je gladila s tačicami, ali ostal je gol, niti ena dlačica se ni prikazala. Nazadnje se je vsa obupana zatekla k doktorju Prastaru in ga prosila za svet. Saj je imel Prastar tako krasno brado, gotovo se dobro spozna v tem, kaj je za rast las priporočljivo.

In res! Prastar ima sok čudežnega zelišča, s katerim si je mazal brado, ko mu je jela izpadati. »To lahko vzameš s seboj, gospa Mica Veverica,« je rekel

in ji dal prav majhno stekleničico čudežnega soka. »Dvomim pa, da bi pomagalo za mišji repek; miši imajo, kar svet stoji, vedno gole repe.«

Prav lepo se je zahvalila Mica in odskakljala domov. Doma je tako dolgo drgnila mišji repek s čudežnim sokom, da je ubožici oddrgnila vso kožico. »Tako ne smem dalje,« je zaklicala Mica vsa nesrečna in potisnila kar ves repek v steklenico. Ovila ga je nato s pajčevinom od začetka pa prav do konca. Osem dni je morala miška nositi obvezo.

Po osmih dneh je majka Veverica pričela z veliko radovednostjo odvijati pajčevino. »Sedaj pa mora res že rasti dlačica!« — Ojoj! Nič — prav nič! Gol, kakor je bil od nekdaj, je še dandanašnji, ta nesrečni mišji rep!

Mici Veverici so tekale debele solze po ličkih. »Zdaj mi je pa že dovolj! Mišje dete pač ne more imeti košat repek. Gotovo goli rep ugaja miškam. Saj vse nosijo take. Okus je pač različen in radi tega bo pač moja miška tudi dobila možička, čeprav ne kakega Veveričnika, pa zato kakega postavnega Mišjaka.

H. Gaigen:

»Starčeva glava«

Na oknu je stala kakteja, ki je bila videti kakor glava starega sivolasnega moža, zato so jo imenovali ljudje »Starčeva glava«. Na vrtu pa je stal vrbov grm in iztezal svoje veje, posute s srebrnimi glavicami drobnih muck, proti oknu, kjer je stala »Starčeva glava«.

»Gotovo sva v sorodu,« je rekla »Starčeva glava,« »ker sva drug drugemu podobna.

»Dvomim,« je ponižno odvrnil vrbov grm. »Kolikor vem, prihajaš ti iz vročih dežel.«

»Kljub temu ne moreva trditi, da ne bi bilo tako,« je odvrnila kakteja. »Si-

cer sem pa jaz res mnogo lepša od tebe. Kar poglej svoje kratke lase. Jaz imam dolge srebne lase in mehki so kakor svila.»

Vrbov grm je osupnil in molčal. »Kak-teja ima prav, da je tako ponosna.« si je mislil; »afriško solnce jo je naredilo lepo in mi, ki živimo na severu, se z njo ne moremo primerjati.«

Zdajci so prišli otroci na vrt. Ustavili so se pred grmom in vzdiknili: »Joj, kako lepo! Mucke so se že prikazale! Zdaj pride kmalu prava pomlad, s solncem, vijolicami in trobenticami!«

In mala, zlatolasa deklica je nežno pobožala srebne glavice vrbovega grma.

Kaktoja se je jezila in mislila: »Vidi se, da so otroci, zakaj sicer bi morali vendar spoznati, kako lepa sem in kako imenitni so moji beli lasje!«

In da bi videli, kako se je kaktoja razveselila, ko so se čez nekaj dni mucke razcevele in je bila njihova dlačica videti vsa razmršana.

»Zdaj ne bo nihče več gledal vrbovega grma,« si je mislila. »Zdaj bodo vsi občudovali samo mene!«

Joj, kako se je motila!

Otroci so spet prišli in se razveselili mlade zelene trave in ptičjega gnezda, ki je slonelo med vrbovimi vejami. V gnezdu so neprestano čivkali lačni mladički.

Zdajci pa je zagledal majhen deček kaktojo na oknu. »Taka kaktoja je najbolj dolgočasna rastlina! Lepše bi bilo, če bi ležal v tem cvetličnem loncu kamen, tedaj bi se vsaj solnce lesketalo na njem. »Starčeva glava« je gotovo že davno usahnila in umrla.« Vzel je lonec v roke in ga ogledaval od vseh strani. Tedaj pa je padla »Starčeva glava« iz lonca in se zakotalila po tleh; obležala je pod grmom in otroci niso mogli do nje.

Morda leži tam še danes? Morda je umrla?

Kdo bi mogel to vedeti pri kakteji, posebno pa še pri »Starčevi glavi«!

Mozart

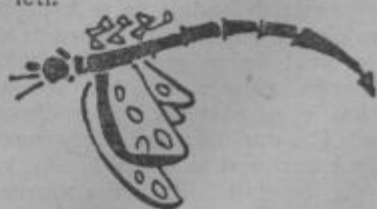
Gotovo ste že slišali o čudežnih otrocih. Časih slišimo o njih namneverjetnejše stvari. A ko mine prva mladost, tedaj navadno mine tudi čudež in ostane le še preprost človek, o katerem ni kmalu ničesar več slišati. A pri dečku Wolfgangu Amadeju, sinu kapelnika Leopolda Mozarta, ni bilo tako. Rodil se je l. 1756, v veselje svojih roditeljev v Solnogradu na Avstrijskem. Mozartov oče, ki je bil zelo nadarjen glasbenik, je sam poučeval svojo hčerko Nannetto, ki ji je bilo tedaj sedem let; triletni Wolfgang, ki je bil pri pouku vselej v sobi, se je po vsej sili hotel tudi učiti klavir. S štirimi leti je že prav srčkano igral razne pesmice in s petimi leti si je že sam izmišljal melodije. Nikoli ga ni bilo treba priganjati k učenju. Vsako prosto minuto je sedel pri klavirju in vabil. Očeta je poslušal z največjim zanimanjem in ga vedno ubogal.

Mozartova roditeja sta veljala za najprijaznejši in najsrečnejši zakonski par v Solnogradu. Mali Wolfgang se je bil posebno očeta zelo oklenil. Mnogokrat je dejal: »Tako je za ljubim Bogom morda moj oče!«

Wolfgang je tudi spremil očeta in sestro, ko sta se napotila na koncertno turnejo po svetu. Povsod je zbujal največjo pozornost, a nobena hvala mu ni šla posebno do živega. Samo ko ga je pohvalil znan glasbenik, gospod Wagenseil, so mu solze veselja zalile oči.

Na žalost pa Mozart od samega priznanja ni mogel živeti in si je moral sam služiti kruh. Delal je neumorno in je končal 677 nesmrtnih kompozicij. S njegovimi deli so obogatili založniki, ljudje so bili očarani, sam pa je živel skoro v bedi. Umr! je v siromaštvu in nihče ni mogel natanko povedati, kje so ga pokopali.

Mozart je bil zelo dobrodušen človek. Zavist njegovih vrstnikov mu ni mogla vzeti dobre volje. Cesar Jožef II. je bil velikemu umetniku zelo naklonjen, vendar pa tudi njegova naklonjenost ni mogla olajšati trujeve poti. Umr! je 5. decembra l. 1791, na Dunaju, torej pred 140 leti.

Pomlad

Davi na okno
metuljček je sél,
v gajbi je mali
kanarček vzdrtel.

Zdaj brez nehánja
o solncu žgoli,
cvetke na oknu
iz spanja budi.

Ivanček v srajčki
s kanarčkom kramlja —
očke si mane,
sladkó se smehljá.

Našim najmlajšim

Manica:

Istorija

(povedala mi jo je teta Špela)

Pleši, pleši črni kos!
Kak' bom plesal, ko sem bos?
Kam si svoje čevlje dal?
Svojem' bratcu sem jih dal?
Kam jih je pa bratec dal?
Pod grm jih je zakopal.
Kje pa tisti grm je?
Koza ga je snedla.
Kje je tista koza?
V vodo je skočila,
se vode napila
in v nji utonila.
Kje je tista voda?
Golobčki so jo popili.
Kje so tisti golobčki?
Gospa jih je postrelila.
Kje je tista gospa?
Čez planke je skočila
in bedro si zlomila.
Kje so tiste planke?
Sekira jih je posekala.
Kje je tista sekira?
Pri kovaču, tem bahaču,
tam na tleh leži
in bela smrt, ta mrzla smrt
na nji kleči.

Dragi »Jutrovčki«!

Danes zaključujemo svoj natečaj. Vseh spisov nismo mogli priobčiti, ker nam bi za to primanjkovalo prostora. Nekateri spisi tudi niso bili posebno dobri. Imena tistih, ki so nam poslali dobre spise, ki jih pa nismo mogli objaviti, navajamo tukaj:

Marija Uletova, uč. V. razr. v Mariboru; Hela Tomšičeva, uč. IV. razr. na Vrhniki; Milan Tratenšek, uč. II. razr. v Konjicah; Majda Bizilova, uč. I. razr. žen. real. gimn. v Ljubljani; Milan Pirc, uč. III. razr. v Kanniku; Klarič Lojze, v Storah pri Celju; Radko Vodemtam, uč. V. razr. v Mariboru; Sava Simorčičeva, uč. IV. razr. v Slav. Požegi; Dešković Milan, uč. IV. razr. v Bakovcih pri Murski Soboti; Šerbec Milica, uč. IV. razr. na Viču pri Ljubljani; Klad Ljudmila, uč. I. razr. gimn. v Ptuj; Janko Kežar, uč. III. razr. na Bledu; Peter Bašin, uč. I. razr. v Zg. Šiški pri Ljubljani; Hinko Haas v Laškem; Kristina Grdiša, uč. VII. razr. v Črnomlju; Marija Prezeij, uč. II. razr. mešč. š. v Celju; Sergej Vojnjak, uč. I. razr. v Ptuj; Sonja Gogola, uč. III. razr. »Mladike« v Ljubljani; Vanica Ahačičeva, uč. VI. razr. v Črnomlju; Zvonko Kračun, uč. IV. razr. pri Sv. Tomažu pri Ormožu; Čuber Slavko, uč. IV. razr. v Sevnici ob Savi; Pepl Aubrecht, uč. II. razr. v Žalcu; Lolica Boletova, uč. III. razr. v Loškem potoku; Elica Svet, Njivice št. 29 p. Radeče; Milutin Urbas, uč. IV. razr. v Skoplj; Danica Čebular, uč. I. razr. mešč. š. v Slovenjgradcu; Karol Zdolšek, uč. I. razr. mešč. š. v Celju—Gaberje; Milan Valant, uč. IV. razr. mešč. š. v Krškem; Trapečar Mia, uč. V. razr. v »Vesnici v Mariboru.

Razdelitev nagrad priobčimo v velikonočni številki »Mladega Jutra«, 4. p. m.

Uredništvo »Mladega Jutra«.

Novice za male glavice

Danes, na cvetno nedeljo, poromate s pestro okrašenimi butarami v farno cerkev. Skoro da ni lepše nedelje za vas, kakor je današnja. Ves teden ste zbirali prvo mladovje in popje, potrudili ste se, da ste butare kar na moč lepo ozaljšali, postavili ste se z njimi pri fari in ko jih ponesete iz cerkve zopet domov in jih blagoslovljene shranite za vse leto, je lepo pri srcu vam in vsem domačim. Ta blagoslovljeni les vam bo čuval domačijo pred strelo in ognjem.

Da, cvetna nedelja, za mladino pravi pričetek pomladi. Zdaj se vam na široko odpirajo vrata v naravo in v veselje. Koliko boste še ta teden imeli drobnih skrbi. Ali že sušite veliko bukovo gobo, da pojdete z njo na veliko soboto zjutraj po blagoslovljeni ogenj? Ali ste si že napravili male raglje, da boste pomagali farnim, kadar zvonovi odpotujejo v Rim? In na pisanice in piruhe se že pripravljate? Dajte no, prosim vas, postite se ta teden, da se ob veliki noči ne boste preobjedli! Ne zavidam vam pa prav nič: le uživajte te lepote in dobrote velikonočnih dni! Ko boste odrasli, se vam bo premnogokrat stožilo ob spominih na mlada leta...

Zdaj pa k novicam in pouku! Fantki in dekleta, — zadnji čas se je po listih zopet mnogo čitalo o raznih nesrečah z ognjem in vrelini tekočinami. Brali smo, da je neki oče zjutraj odšel na delo, svoja dva sinčka pa je pustil v hišici zaklenjena, ker ni imel nikogar, da bi nanja popazil. Pa se je starejši sinček zbudil in začel drezati po žerjavici na ognjišču. Iskra je planila v bližnjo posteljo in je na njej zgorel mlajši bratec, starih je pa dim zadušil... Potlej smo spet iz Bosne imeli poročilo, da se je neki otročiček polil z vrelin mlekom in je umrl zaradi strašnih opeklin. Zopet drugje so otroci zažgali domačijo. Pa je še cela vrsta sličnih žalostnih dogodkov... Pazite, otroci, ne igrajte se z ognjem, ne potikajte se okrog peči in ognjišč, ne prižigajte užigalic! Bodite previdni že v mladosti, pa boste taki ostali vse življenje! A previdnost, kakor pravi pregovor, je mati modrosti.

Zelo žalostno se tudi glasi poročilo o nekem fantku v vasi pri Lublinu na Poljskem, ki je večkrat rad nagajal gospodični učiteljici. Gospodična ga je zato oni dan zaprla, fantka je pa tako prijel strah, da je umrl. Potem je zaradi tega tudi gospodična učiteljica obupala

in so oba en dan pokopali. Ali vidite, kako hude lahko postanejo posledice neubogljivosti? Spodobno se torej obnašajte v šoli in izven nje, radi imejte svoje učitelje, pa bo izostala vsaka kazen in vam bo šola tisto, kar mora biti: drugi dom.

Nu, nenavadno porednost sta si dovolila dva komaj šolski klopi odrasla fant v Povhovici na Dolenjskem. Dogovorila sta se, da bosta domače ljudi strašila in sta ponoči krulila in cvilila in vse razmetavala. Enajst noči sta to počenjala, da je bila vsa vas prestrašena in so ljudje trumoma prihajali gledat hišo, o kateri se je govorilo, da se je v njo vselil sam hudi duh. Slednjič se je pa le dognalo, da hudobije s strašenjem uganjata pastirček in hlapček. Prvi je sirota brez staršev, drugi je pa tudi iz revne hiše, da je moral že zgodaj služiti. Namesto da bi bila gospodarjem hvaležna za vsakdanji kruh in da bi ponoči počivala, sta pa ta drobna dva šmenta razsajala in ljudi strašila... Ej, ti hudobna mladina! Ampak, zdaj bosta morala delati pokoro. Orožniki so ju prignali v Novo mesto in se bosta morala zagovarjati pred sodnikom za mla-doletne.

O neki drugi stvari se je tudi zadnjič pisalo, to je pa prav zanimiva in čisto nedolžna. V vaški šoli blizu Trebnja na Dolenjskem imajo v tretjem razredu osemletnega fantka, ki je izredno nadarjen za risanje. Pa se je mali umetnik spravil tudi nad to, da je začel bankovce prerisavati in jih je baje imenitno prerisal. Toda — taka stvar ni dovoljena. Nu, pa so fantka o tem poučili in zdaj samo želimo, da bi se mali umetnik pridno vežbal dalje — samo ne z denarjem... Morda bo nekoč še slaven mož!

Nedavno ste menda tudi vi, otroci, čitali ali slišali ali vsaj slike videli o hudem potresu v Južni Srbiji. Potres je vsega skupaj porušil 659 hiš, telesno je poškodoval 829 ljudi in je od tega okrog 60 mrtvih, kakih 6000 ljudi pa je brez strehe. Prenoševati morajo večji del pod šotori. Vsa sreča, da je tam doli na jugu zdaj že prav topla pomlad, sicer bi vsi pomrli od mraza. Otročički pa vendar pri tej revščini najbolj trpijo. Zato je Rdeči križ v Beogradu pokazal veliko človekoljubnost, ko je nedavno za te revčke poslal cel vagon, nabasan z različnimi oblekami, odejami in tudi je-

žili. Rdeči križ pa se bo tudi dalje še briga za usodo otročičkov na potresnem ozemlju. Kar vas je podmladkarjev, ste lahko ponosni, da pripadate tako plemeniti družbi kakor je ravno Rdeči križ.

ZA SPRETNE ROKE

Vaza iz jajčnih lupin

Za velikonočne praznike si lahko sami napravite prav lične vaze iz jajčnih lupin. Kadar mamica ubija jajčka, ki jih potrebuje za kuho, jo prosite, da vam da jajčno lupino, ki naj bo kar moči velika. Mamica naj ne ubije jajčka v sredi, ampak bolj pri vrhu.

Lupino previdno umijte in obrišite s čisto krpo. Potem vzemite pečatni vosek, ga segrejte in pritrdite na spodnji konec jajčne lupine tri nožice, kakor vam kaže slika. Pazite, da bodo nožice enako velike, zakaj drugače vazica ne bo ravno stala.

Lupino poslikajte z okraski. Za to vzemite vodne barvice ali pa tuš. Okraske tudi lahko narišete z barvastimi svinčniki, vendar morate zelo paziti, da se vam lupina ne zdrobi. Kadar napolnite vazo z vodo, morate skrbeti, da ne steče voda čez rob, ker bi vam sicer razmazala okraske. V take vazice lahko daste vijolice, trobentice ali pa zvončke.

Najmanjša ura na svetu

Najmanjšo uro na svetu so izdelali v Ženevi. Ženeva je postala svetovnoznana zaradi svojih velikih tvornic ur. Najmanjša ura na svetu je damska žepna urica s premerom 10 in pol mm, in 3 mm širine. Večji kazalec je 2,5 mm dolg, mali kazalec pa 1,3 mm. Vsa urica tehta 0,93 gr, torej niti en gram. Urica teče 28 dn' in je ni treba vsak dan navijati. Lahko s' mislite, kako precizno je izdelana in koliko muke je imel mojster, predno jo je sestavil. Urica stane 80.000 dinarjev in kakor smo zvedeli, jo namerava kupiti Američanka, ki je nedavno prišla v Ženevo.

Bistrim glavicam

Kako lahko še drugače napišeš Mirna peč, podlistek, denar, priden in april? Dobro premislite! Imena tistih, ki nam bodo poslali pravilne rešitve, bomo objavili.

Odgovori

1. Pariz leži ob Seini.
2. London leži ob Temzi.
3. Rim leži ob Tiberi.
4. Berlin leži ob Sprevi.
5. Beograd leži ob Savi.
6. New York je največje mesto na svetu.
7. London, ki je največje mesto v Evropi, ima 7.742.212 prebivalcev.
8. Največja reka sveta je Amazonka reka.
9. Največja reka v Evropi je Volga.
10. Največja reka v Jugoslaviji je Donava.

Rešitev izpopolnjevalke

Navpično: od 1 do 9 Ljubljana.

Vodoravno: 1. lutka, 2. jabolko, 3. umetniki, 4. birma, 5. leto, 6. jelen, 7. Amerika, 8. Nemčija, 9. Alžir.

ŠALE ZA MALE

Čudno.

Mamica: »Snoči sta bili še dve jabolki v omari. Kako je to, da je danes samo še eno tu?«

Janezek: »Snoči je bilo tako tema, da drugega jabolka nisem videl.«

V šoli.

Učitelj: »Janezek, odkod vemo, da je zemlja okrogla?«

Janezek: »To ste nam vi povedali, gospod učitelj, pri naši zadnji uri.«

Napak ga je razumela.

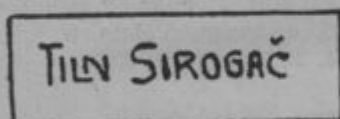
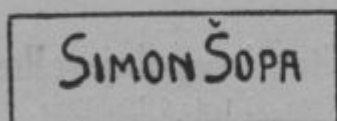
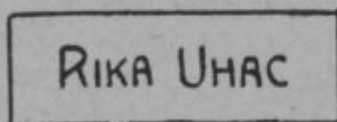
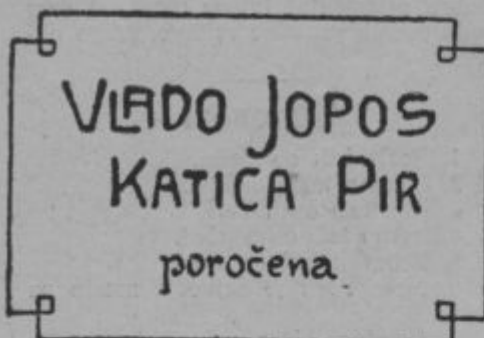
Janezek: »Mamica, kako dolgo si hodila v šolo?«

Mamica: »Deset let?«

Janezek: »Kaaaj? Jaz pa hodim v šolo samo deset minut!«

Določitev stanu

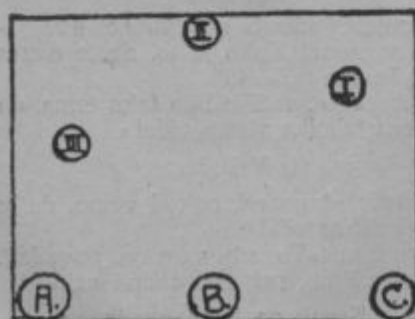
Določi iz črk imen, kakšno službo ima ženin in kakšno nevesta!

Spodnji trije jima čestitajo in se priporočajo. Kdo so le-ti?

Tekma

Dečki: Ante, Boris in Ciril teko za stavo tako, da drug drugemu poti ne križajo. Tekma se vrši na ograjenem vrtu, startajo pa ob spodnjem plotu.

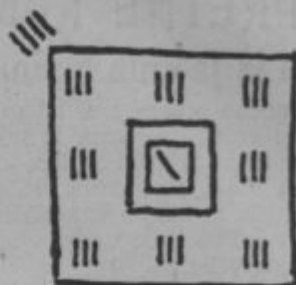

Ante ima za cilj drevo št. I.
Boris ima za cilj drevo št. II.
Ciril ima za cilj drevo št. III.

Kako so tekli?

Igra z užigalicami

Trdnjavo straži 24 vojakov in častnik, ki poveljuje s stolpa, ki stoji na sredi. Vojaki so razvrščeni tako, da jih je na vsaki strani po 9. Častnik zagleda 4 sovražnike, ki se počasi plazijo

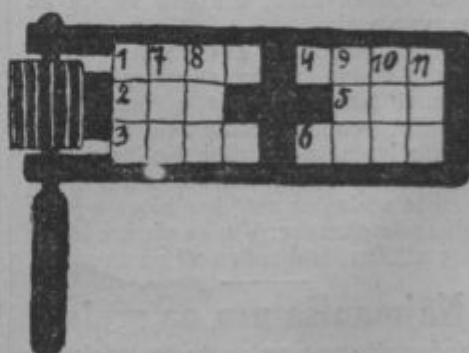

proti trdnjavi. Častnik pokliče narednika in mu veli: »Vzemi 4 vojake in položvi sovražnike, a vzeti jih moraš tako, da bo še vedno na vse štiri strani po 9 vojakov. Kako je bilo to mogoče? (Rešitev prinesemo v prihodnji številki.)

Križaljka »Raglja«

Pomen besed.

- Vodoravno: 1 Vse, kar nam je všeč.
2. Oče. 3. Del uda 4. Stavba ali njen del. 5. Načelnik velikega dela države.
6. Teža.

Navpično: 1. Rastlina. 7. Kaz. zaimnek naših južnih bratov. 8. Zapora. 9. Števnik. 10. Dvoje. 11. Žensko ime.

Rešitev križaljke »Šmarna gora«

Navpično: 1. Sava; 2. ne; 4. dir; 6. Ig. Vodoravno: 3. madež; 5. vi; 7. Šmarna gora.

Rešitev uganke

Strune in tipke na klavirju.